

Sygn. akt II AKa 349/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SO (del.) – Anna Grodzicka

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale prokuratora Renaty Śpiewak i pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa - Prokuratora Regionalnego w S.

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2023 r.

sprawy wnioskodawcy W. K. (1)

w przedmiocie zadośćuczynienia i odszkodowania za niewątpliwie niesuszne zatrzymanie w sprawie sygn. akt RP I Ds. 98.2016 Prokuratury Regionalnej w S.

na skutek apelacji, wniesionych przez pełnomocnika wnioskodawcy i pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa - Prokuratora Regionalnego w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 maja 2021 r. sygn. akt XII Ko 14/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie II zasądza od Skarbu Państwa na rzecz W. K. (1) dodatkowo kwotę 5 .000 /pięć tysięcy/ zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 349/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. XII Ko 14/20 z dnia 19.05.2021 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

x inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

x na korzyść

x na niekorzyść

w całości

x w części

#

co do winy

#

co do kary

x

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	1		Nie dotyczy		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>
	<p>Nie dotyczy</p>	

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>1/</p>	<p><i>Pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa – Prokuratora Regionalnego w S. pkt I-III:</i></p> <p>I/ obrazy przepisów postępowania tj. art. 410 kpk w zw. z art. 7 i art. 8 kpk poprzez ukształtowanie przekonania o częściowej zasadności roszczenia wnioskodawcy wyłącznie na podstawie faktu zatrzymania i postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód z pominięciem całokształtu okoliczności sprawy oraz wyłączeniem samodzielności jurysdykcyjnej, co doprowadziło do zasądzenia na rzecz wnioskodawcy kwoty 15.000 zł;</p> <p>II/ błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na dowolności, wyrażającego się w stwierdzeniu, że zatrzymanie W. K. (1) było niewątpliwie niesłuszne;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadne</p>

	<p>III/ obraży przepisów prawa materialnego tj. art. 445 § 1 kc w zw. z art. 361 § 1 kc i art. 552 § 4 kpk poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie o zadośćuczynieniu na rzecz wnioskodawcy, pomimo niezaimstnienia okoliczności wskazujących na doznanie krzywdy, a z ostrożności procesowej również poprzez niewłaściwe miarkowanie zadośćuczynienia, wyrażające się w przyznaniu nadmiernej kompensaty.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ W niniejszej sprawie zarzuty pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa – Prokuratora Regionalnego w S. z pkt I-III są ze sobą ściśle powiązane i należy je łącznie rozpoznać. Zarzut wskazany przez skarżącego jako błąd w ustaleniach faktycznych dotyczy także oceny materiału dowodowego, a nie wyłącznie poczynionych na jego podstawie ustaleń.</p> <p>b/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść wnioskodawcy, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie</p>		

Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/. Natomiast uchybienie normie zawartej w przepisie art. 410 k.p.k. może nastąpić jedynie w wypadku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nie poprzez nieuwzględnienie czegoś, co potencjalnie dopiero mogłoby zostać na tej rozprawie ujawnione /tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2014 r. sygn. III KK 396/13, lex nr 1451526/. Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii.

c/ Chybiony jest zarzut pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa – Prokuratora Regionalnego w S. z pkt I obraży przepisów postępowania tj. art. 410 kpk w zw. z art. 7 i art. 8 kpk poprzez ukształtowanie przekonania o częściowej zasadności roszczenia wnioskodawcy wyłącznie na podstawie faktu zatrzymania i postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód z pominięciem całokształtu okoliczności sprawy oraz wyłączeniem samodzielności jurysdykcyjnej. Niewątpliwie Sąd Okręgowy orzekł samodzielnie i wydał zaskarżony wyrok na podstawie własnej analizy dowodów, o czym przekonuje przebieg rozprawy, treść orzeczenia i jego uzasadnienie. Nie naruszył więc art. 8 § 1 kpk ustanawiającego zasadę tzw. samodzielności jurysdykcyjnej. Natomiast oczywiste jest, że w niniejszej sprawie istotny dowód stanowi postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód sygn. IV Kp 351/18 z 26.02.2019 r., którym uznano zatrzymanie W. K. (1) za niezasadne – przecież zapadło ono na skutek rozpoznania zażalenia obrońcy

wnioskodawcy na mocy art. 246 § 1 kpk. Zatem to właśnie wskazany Sąd Rejonowy działający jako organ odwoławczy był wprost uprawniony i zobowiązany do oceny zasadności, legalności i prawidłowości zatrzymania. Powoduje to, że to właśnie pominięcie w/w postanowienia z 26.02.2019 r. prowadziło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów z art. 7 kpk. Skarżący nie wykazał przy tym, aby Sąd I instancji pominął całokształt okoliczności sprawy i nieprawidłowo uwzględnił opisane postanowienie Sądu Rejonowego. Nie narusza to art. 7 ani art. 410 kpk.

d/ Niezasadny jest zarzut z pkt II skarżącego pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa co do zaistnienia „błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na dowolności”, wyrażającego się w stwierdzeniu, że zatrzymanie W. K. (1) było niewątpliwie niesłuszne. Po pierwsze, dowolność w ustaleniach faktycznych oznacza sytuację, kiedy takie ustalenia nie wynikają z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego. Po drugie, Sąd Okręgowy był w pełni uprawniony do uznania, że zatrzymanie W. K. (1) było niewątpliwie niesłuszne, wykazał to w uzasadnieniu na str. 11-12 i taką ocenę należy zaaprobować.

e/ Wskazać trzeba, że już Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód jasno i szczegółowo podał, iż nie zachodziły warunki z art. 247 § 1 kpk uprawniające do zatrzymania wnioskodawcy. Wykluczył istnienie obawy bezprawnego utrudniania procesu karnego ze strony W. K. poprzez niestawiennictwo / wystarczające było doręczenie wezwania/, uzgadnianie linii

obrony z innymi podejrzanymi
czy wpływanie na świadków
tj. matactwo procesowe /
sprawa toczyła się od 3 lat,
opierała się przede wszystkim na
dowodach z dokumentów odnośnie
spóźnionego wydania decyzji
administracyjnej o ustanowienie
zarządcy komisarycznego w SKOK,
a W. K. nie był od 2016
r. członkiem Komisji Nadzoru
Finansowego, nie pracował w
Urzędzie KNF i nie miał wpływu
na przekazywane dokumenty,
zaś świadków przesłuchano/, a
prokurator ani skarżący nie
zdołał obalić tych twierdzeń.
Sąd ten odwołał się przy tym
do pozycji osoby publicznej i
ustabilizowanej sytuacji zawodowej
W. K. jako pracownika Narodowego
Banku Polskiego, o stałym
miejscu zamieszkania z rodziną.
Nadto odrębnie Sąd Rejonowy z
uwagi na niewystępowanie dużego
prawdopodobieństwa popełnienia
czynu zabronionego art. 231
§ 2 kk stwierdził brak
podstaw do zastosowania środka
zapobiegawczego i uchylił środki w
postaci dozoru Policji, poręczenia
majątkowego i zawieszenia w
czynnościach służbowych w
Narodowym Banku Polskim. Nie
jest zaś kwestionowany fakt pobicia
W. K. dnia 14.04.2014 r. przez
osoby, które miały związek z
grupą przestępczą wyprowadzającą
majątek ze SKOK W., co nie
koreluje z zarzutem popełnienia
przestępstwa przez wnioskodawcę.
Stanowisko skarżącego stanowi
jedynie polemikę i pomija, że
Sąd Okręgowy w Warszawie miał
na względzie kwestię ewentualnego
utrudniania postępowania ze
strony wnioskodawcy. Odwoływanie
się przez pełnomocnika do
nieprzekazania całości dokumentów
przez Urząd KNF i sposobu

redagowania treści protokołów z posiedzeń Komisji Nadzoru Finansowego nie zmienia oceny sytuacji, skoro W. K. od dawna nie był związany z KNF. Potrzeba przeprowadzenia przeszukania nie uzasadniała zaś zatrzymania jego osoby. Wobec tego skarżący nie podważył przyjęcia, że zatrzymanie wnioskodawcy było niewątpliwie niesłuszne. Nie wpływa na dokonaną analizę skierowanie aktu oskarżenia przeciwko W. K. w sprawie sygn. RP I Ds. 98.2016 do właściwego sądu, gdyż to ten sąd samodzielnie będzie dokonywał oceny przedstawionemu materiałowi dowodowemu pod kątem popełnienia przestępstwa – a czym innym jest ocena dotycząca niesłuszności zatrzymania w dniach 6-7.12.2018 r.

f/ Nie doszło do obrazu przepisów prawa materialnego tj. art. 445 § 1 kc w zw. z art. 361 § 1 kc i art. 552 § 4 kpk poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie o zadośćuczynieniu na rzecz wnioskodawcy, pomimo niezastnienia okoliczności wskazujących na doznanie krzywdy / zarzut z pkt III apelacji/. Sąd I instancji wskazał na naruszenie dóbr osobistych W. K. i dotkliwe odczuwanie przez niego doznanych dolegliwości związanych ze sposobem zatrzymania i samym pozbawieniem wolności, jak też warunkami osadzenia i procedurą kontroli osobistej - skoro był osobą niekaraną o wysokiej pozycji zawodowej. Nie jest zasadny dodatkowy zarzut co do niewłaściwego miarkowania zadośćuczynienia, które miało wyrażać się w przyznaniu nadmiernej kompensaty – wysokość zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł nie może być uznana za zbyt dużą w ustalonych okolicznościach. Przy

tym poziom życia społeczeństwa czy kwoty zadośćuczynienia zasądzane na rzecz innych osób nie mogą przesłonić indywidualnych okoliczności dotyczących wnioskodawcy.

Lp.	Zarzut	
2/	<p>Pełnomocnika wnioskodawcy W. K. (1):</p> <p>1/ naruszenia przepisów postępowania, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 7 w zw. z art. 92 i art. 410 kpk, poprzez pominięcie rzeczywistej przyczyny uchybień prokuratorskich i przekroczenia przez prokuratora uprawnień i obowiązków przewidzianych przez procedurę karną, która wpływa na wysokość należnego poszkodowanemu odszkodowania, a które należy zakwalifikować jako nierozpoznanie istoty sprawy z art. 2 § 1 pkt 3 i § 2 kpk;</p> <p>2/ błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu jako przesłanki dowodowej oraz włączeniu do wyводу argumentacyjnego uzasadnienia faktu wniesienia aktu oskarżenia w sprawie, w której miało miejsce zatrzymanie w dniach 6-7.12.2018 r., ponieważ okoliczność ta jest obojętna dla rozstrzygnięcia;</p> <p>3/ pominięcie w rozumowaniu Sądu I instancji ustaleń zawartych w rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód sygn. IV Kp 351/18 i IV Kp 357/18, w których stwierdzono, że nie tylko nie było podstaw do zatrzymania i przymusowego doprowadzenia poszkodowanego /i</p>	<p># zasadny</p> <p>x częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p>

	<p>pozostałych 6 osób/ do prokuratury, ale nie było jakichkolwiek podstaw do postawienia mu /im/ zarzutu dopuszczenia się przestępstwa;</p> <p>4/ naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 15 ustawy z 9.06.2006 r. o CBA w zw. z art. 12 i 15 ustawy z 24.05.2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej - przez błędną wykładnię tych przepisów prowadzącą do uznania, że środki przymusu wolno funkcjonariuszom stosować w każdym przypadku bez wystąpienia przesłanek ujętych w art. 11 ustawy z 24.05.2013 r. o środkach przymusu – zatem z obrazą tego przepisu prawa materialnego przez jego niezastosowanie;</p> <p>5/ naruszenia prawa procesowego art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk przez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych przez poszkodowanego we wniosku z 21.04.2021 r., albowiem okoliczności będące treścią tych dowodów miały istotne znaczenie dla prawidłowości i wszechstronności rozstrzygnięcia.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Zarzuty pełnomocnika wnioskodawcy W. K. (1) w większości prowadzą się do podważania przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny materiału dowodowego, a zatem także celowe jest ich łączne rozpoznanie. Przy czym zarzuty pełnomocnika wnioskodawcy z pkt 2 i 3 dotyczą obrazu art. 7 kpk statuującej zasadę swobodnej oceny dowodów i art. 410 kpk odnośnie nieuwzględnienia niektórych okoliczności. Kwestia</p>		

wskazana przez skarżącego jako błąd w ustaleniach faktycznych dotyczy oceny materiału dowodowego, a nie wyłącznie poczynionych na jego podstawie ustaleń.

b/ Nie jest skuteczny zarzut z pkt 1 pełnomocnika wnioskodawcy W. K. (1) naruszenia przepisów postępowania tj. art. 7 w zw. z art. 92 i art. 410 kpk poprzez pominięcie rzeczywistej przyczyny uchybień prokuratorskich i przekroczenia przez prokuratora uprawnień i obowiązków przewidzianych przez procedurę karną. Przy tym art. 92 kpk zawiera ogólną normę w stosunku do art. 410 kpk, który dotyczy orzeczeń wydawanych po przeprowadzeniu rozprawy, a więc jego obrazę należy tak samo ocenić. Teza o przekroczeniu przez prokuratora uprawnień i niedopełnieniu obowiązków pozostaje nieudowodniona i wykracza poza realia tej sprawy. O ile z doniesień medialnych wpływa, że 28.03.2018 r. – a nie 7.11.2018 r., jak twierdzi skarżący - miało dojść do rozmowy L. C. z Przewodniczącym KNF M. C. (1), co zostało zgłoszone 7.11.2018 r., publicznie ujawnione 13.11.2018 r. i skutkowało dymisją M. C., to nie wykazano jednoznacznego powiązania tej sytuacji z zatrzymaniem wnioskodawcy. Podobnie skarżący powołując się na inną sprawę karną przeciwko W. S. i depozycje P. P. / oskarżonego w sprawie SKOK w W./ czy wskazywanie na W. K. jako możliwego kandydata na Przewodniczącego KNF pozostaje w sferze domysłów, skoro Prokuratura Regionalna w S. podaje odmienne określone przyczyny zatrzymania. Okoliczności te nie wpływają na wysokość należnego poszkodowanemu odszkodowania,

gdyż w tej części wniosek słusznie oddalono, jak też nie mają wpływu na wysokość zadośćuczynienia. Nadto trudno uznać to za nierozpoznanie istoty sprawy i naruszenie art. 2 § 1 pkt 3 i § 2 kpk, ponieważ art. 2 § 1 pkt 3 kpk ustanawia dyrektywę nakazującą uwzględniać prawnie chronione interesy pokrzywdzonego i poszanowanie jego godności, co z oczywistych względów nie dotyczy niniejszej sprawy – pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo, a nie osoba dochodząca roszczeń odszkodowawczych za zatrzymanie. Natomiast art. 2 § 2 kpk ogólnie stanowi, że podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne – a więc przepis ten nie może samodzielnie stanowić podstawy zarzutu apelacyjnego i należy go powiązać z naruszeniem konkretnych regulacji czy uprawnień. Jednakże z uzasadnienia apelacji /zgodnie z art. 118 § 1 kpk/ należy odczytać skuteczny zarzut obrazy art. 7 i art. 410 kpk przez pominięcie przez Sąd Okręgowy rozgłoszenia zatrzymania W. K. i stawianego mu zarzutu popełnienia przestępstwa z uwagi na wypowiedzi dla mediów kierownictwa Prokuratury w grudniu 2018 r., co powoduje, że naruszenie dóbr osobistych wnioskodawcy jest dalej idące i ma znacznie większe natężenie – o fakcie zatrzymania mógł dowiedzieć się każdy w Polsce i za granicą, w tym osoby z kręgów finansowych i bankowych, co negatywnie rzutowało na reputację wnioskodawcy. Wobec tego należy to dodatkowo uwzględnić przy określaniu rozmiaru zadośćuczynienia i

w rezultacie podwyższyć jego wysokość do łącznej kwoty 20.000 zł.

c/ Sąd Apelacyjny podziela zdanie, że pojęcie sumy odpowiedniej dotyczącej zadośćuczynienia ma charakter nieokreślony. W doktrynie i judykaturze przyjęte zostały kryteria, którymi należy kierować się przy określaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomiczną wartość. Jednocześnie wartość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być stosownie do art. 445 § 1 kc „odpowiednia” w tym sensie, że powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom społeczeństwa, nie może prowadzić do nadmiernego bogacenia się. Natomiast kryterium przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa ma znaczenie pomocnicze /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z 22.01.2015 r. III KK 252/14, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 16.03.2023 r. II AKa 393/21/.

d/ Ponadto wobec wnioskodawcy naruszono regulację art. 15 ustawy z 9.06.2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym w zw. z art. 12 i 15 ustawy z 24.05.2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej /zasadny zarzut pełnomocnika z pkt 4 apelacji/. Zgodnie z art. 15 ustawy o CBA, w przypadkach określonych w art. 11 pkt 1-6 i 8-14 ustawy z 24.05.2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej funkcjonariusz CBA może użyć środków przymusu bezpośredniego

m.in. z art. 12 ust. 1 pkt 2 tj. kajdanek, których wedle art. 15 tej ostatniej ustawy używa się w przypadkach określonych w art. 11 pkt 1-11, 13 i 14 w/w ustawy. Chodzi tu np. o konieczność wyegzekwowania wymaganego prawem zachowania czy zapobieżenia ucieczce, a takich okoliczności ani innych określonych w przepisach nie stwierdzono odnośnie wnioskodawcy. Zatem funkcjonariusze CBA posiadali ogólne uprawnienie do zastosowania kajdanek, ale względem W. K. nie wykazano celowości takiego postąpienia. Natomiast wnioskodawca nie powinien był w ogóle doznać dolegliwości związanej z założeniem kajdanek, skoro brak było podstaw do jego zatrzymania. Okoliczność ta została uwzględniona przez Sąd I instancji, ale należy uznać, że ma ona większe znaczenie i wpływa na podwyższenie sumy zadośćuczynienia do 20.000 zł.

e/ Powołanie się przez Sąd Okręgowy na str. 8 uzasadnienia na skierowanie aktu oskarżenia do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie sygn. X K 63/21 przeciwko W. K. wskazuje tylko na tę okoliczność. W istocie nie miała ona wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, skoro Sąd nie badał z oczywistych przyczyn winy wnioskodawcy, przyznał na jego rzecz zadośćuczynienie, a oddalił wniosek w pozostałym zakresie z innych powodów /str. 12-17 uzasadnienia/. Zatem zarzut z pkt 2 pełnomocnika jest niezasadny.

f/ Nie ma znaczenia postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód wydane w innej sprawie sygn. IV Kp 357/18, skoro nie dotyczy wnioskodawcy.

Natomiast Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił orzeczenie w/w Sądu sygn. IV Kp 351/18 z 26.02.2019 r., którym uznano zatrzymanie W. K. (1) za niezasadne z uwagi na brak faktycznych podstaw. Przy czym w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie za zatrzymanie nie jest badana kwestia winy wnioskodawcy w aspekcie popełnienia przestępstwa, gdyż zajmuje się tym właściwy sąd, do którego skierowano akt oskarżenia. Tak więc zarzut pełnomocnika z pkt 3 okazał się chybiony.

g/ Sąd Okręgowy był uprawniony do oddalenia na rozprawie dnia 12.05.2021 r. wniosków dowodowych zgłoszonych przez pełnomocnika poszkodowanego we wniosku z 21.04.2021 r. dotyczących przesłuchania funkcjonariuszy CBA, zwrócenia się do Komendanta Miejskiego Policji w S. i przesłuchania funkcjonariuszy Policji, a swoją decyzję jasno uzasadnił /k.308-309/. Nie doszło do naruszenia przepisów art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk przez oddalenie wniosków dowodowych, które zmierzały do przedłużenia postępowania. Okoliczności będące treścią tych dowodów zostały uznane za udowodnione co do czynności podjętych w stosunku do W. K. a pozostałe dotyczące uprawnienia do zastosowania środków przymusu podlegały ocenie Sądu – nieskuteczny zarzut pełnomocnika z pkt 5. Nadto wobec podzielenia zarzutu apelacyjnego o braku podstaw do założenia kajdanek wnioskodawcy należało to wziąć pod uwagę przy określaniu wysokości zadośćuczynienia.

h/ Skarżący pełnomocnik wnioskodawcy W. K. (1) nie

<p>przedstawił żadnych argumentów, które podważyłyby rozstrzygnięcie o oddaleniu roszczenia o odszkodowanie. Podzielić trzeba stanowisko Sądu Okręgowego w Warszawie, iż utrata przez wnioskodawcę wynagrodzenia i dodatkowych świadczeń w okresie 13.12.2018 r. – 27.02.2019 r. wynikała z postanowienia prokuratora o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w czynnościach służbowych na mocy art. 276 kpk, czyli z odrębnej decyzji procesowej. W tej sytuacji nie miało to związku z zatrzymaniem wnioskodawcy i nie uprawniało do dochodzenia roszczeń na tej podstawie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1/ Pełnomocnik reprezentanta Skarbu Państwa – Prokuratora Regionalnego w S. wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części tj. pkt I i III poprzez oddalenie wniosku w całości.</p> <p>2/ Pełnomocnik wnioskodawcy W. K. (1) wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej żądanie tj. pkt II i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>1/ Wobec rozważenia zarzutów apelacji pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa dokonanego w pkt 1 wniosek o zmianę wyroku w zaskarżonej części</p>		

<p>poprzez oddalenie wniosku w całości – nie jest zasadny.</p> <p>2/ W świetle analizy zarzutów pełnomocnika wnioskodawcy przeprowadzonej wyżej w pkt 2 nie zasługuje na uwzględnienie wniosek o uchylenie wyroku w zaskarżonej części. Natomiast zasadne było podwyższenie łącznej kwoty zadośćuczynienia do 20.000 zł.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
	<p>Nie dotyczy</p>
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Nie dotyczy</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p><u>1.</u></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>W pkt II - utrzymano w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części tj. pkt I i III co do zasądzonych kwot tytułem zadośćuczynienia i zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, pkt II co do oddalenia wniosku w pozostałym niezmienionym zakresie.</u></p>	
<p>Zwiąże o powodach utrzymania w mocy</p>	

Powody wskazano w części 3 – tj. nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa i częściowo apelacji pełnomocnika wnioskodawcy.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
W pkt I - zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie II zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz W. K. (1) dodatkowo kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Podwyższenie wysokości zadośćuczynienia wynika z rozważań w części 3 pkt 2 – tj. uwzględnienia w części argumentów apelacji pełnomocnika wnioskodawcy.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
1.1.	Nie dotyczy # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
Nie dotyczy	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

	Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność postępowania Nie dotyczy	umorzenia x art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

III.	Wydatkami za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa na podstawie art. 554 § 4 kpk.
------	---

7. PODPIS
Przemysław Filipkowski Anna Zdziarska Anna Grodzicka

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik W. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt II wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
x na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
x w części	#	co do winy	
#	co do kary		
x	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
x	uchylenie	#	zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik reprezentanta Skarbu Państwa – Prokuratora Regionalnego w S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I i III wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść x na niekorzyść	# w całości		
x w części	#	co do winy	
#	co do kary		
x	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	x zmiana